

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. F. S., za účasti:** Český svaz malých nezávislých pivovarů, občanské sdružení, IČ: 490 26 755, se sídlem Černá Hora, Černá Hora 3/5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-453549/70071/2008/ÚPV ze dne 13. 4. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

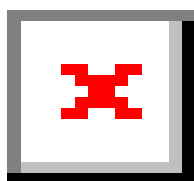
Žalobce se podáním ze dne 12. 5. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-453549/70071/2008/ÚPV ze dne 13. 4. 2010, kterým bylo na základě rozkladu občanského sdružení Český svaz malých nezávislých pivovarů, IČ: 490 26 755, změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 10. 2008 o zamítnutí námitek podaných proti zápisu přihlášky barevné kombinované ochranné známky zn. sp. O-453549 ve znění „Národní salon malých českých pivovarů“, jejímž přihlašovatelem je Ing. F. S., do rejstříku ochranných známek, že

„Přihláška barevné kombinované ochranné známky zn. sp. O-453549 ve znění „Národní salon malých českých pivovarů“ se na základě námitek podaných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č.

6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zamítá.

Námítky podané proti přihlášce barevné kombinované ochranné známky zn. sp. O-453549 ve znění „Národní salon malých českých pivovarů“ do rejstříku ochranných známek podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách se zamítají.

Barevné kombinované označení zn. sp. O-453549 ve znění „Národní salon malých českých pivovarů“ bylo přihlášeno s právem přednosti ode dne 8. 11. 2007 a zveřejněno dne 5.12.2007.

Napadená ochranná známka byla přihlášena pro výrobky a služby zařazené do třídy 9: nosiče informací všeho druhu, včetně obrazu a/nebo zvuku, v rozsahu třídy 9, elektronické prezentace a elektronické publikace poskytované na nosičích nebo on-line z databází, komunikačních sítí typu Internet nebo jiných sítí, elektronický časopis; do třídy 16: nosiče informací všeho druhu v rozsahu třídy 16, tiskoviny a polygrafické výrobky, například katalogy, prospekty, brožury a letáky, fotografie; do třídy 32: piva, včetně nealkoholických piv, nealkoholické nápoje v rámci této třídy; do třídy 35: organizování a pořádání komerčních soutěží, přehlídek a výstav, inzertní, reklamní a propagační činnost, marketing, pomoc při řízení obchodní činnosti; do třídy 38: poskytování (šíření) informací prostřednictvím komunikačních sítí, například Internetu nebo jiné sítě včetně bezdrátové, kabelové, případně satelitní, diskusní skupiny a virtuální místnosti pro on-line komunikaci; do třídy 41: pořádání neobchodních odborných gastronomických akcí a prezentací, zejména pořádání soutěží, výstav, seminářů a veletrhů, především týkajících se piva a pivovarnictví, výchovná, školicí a vzdělávací činnost, vydávání periodických a neperiodických informací, organizování kulturních, společenských a sportovních aktivit; do třídy 43: odborné poradenství a informační služby v oboru gastronomie, piva, pivovarnictví, catering, hostinská činnost, dočasné ubytování podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Český svaz malých nezávislých pivovarů dne 3. 3. 2008 uplatnil proti zápisu napadené ochranné známky námítky podle § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona o ochranných známkách a mj. namítal, že přihláška nebyla podána v dobré víře. Namítal, že vzhledem ke všeobecné známosti namítaného označení „Český svaz malých nezávislých pivovarů“, které bylo zaregistrováno u Ministerstva vnitra dne 30. 6. 1993, musela být přihlašovatel napadeného označení existence namítajícího známa, a to zvláště pro výrobky a služby přímo či nepřímo související s pivovarnictvím. Dále namítal, že spojení termínu „Národní“ a „salon“ s „malými

českými pivovary“ navozuje dojem, že se jedná o „salon“ s celonárodní působností a návaznost na „malé české pivovary“, tedy pojem zaměnitelný s namítaným označením „Český svaz malých nezávislých pivovarů“.

Nicméně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 8. 2009 Úřad průmyslového vlastnictví obě tyto námitky zamítnul s tím, že pojmenování „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ neshledal s napadeným kombinovaným označením „Národní salon malých českých pivovarů“ podobným, a že členství ve Svazu je zcela dobrovolné. Příslušné prezentační akce s názvem Národní salon malých českých pivovarů se tudíž fakticky mohou zúčastnit jak malé pivovary sdružené ve Svazu, tak i jeho nečlenové. Není důvodné se domnívat, že spotřebitelé budou oprávněně předpokládat, že pořadatelem akce s názvem „Národní salon malých českých pivovarů“ může být jediné namítající.

Namítající napadnul toto rozhodnutí rozkladem ze dne 28. 11. 2008, v němž odkazoval na své námitky proti zápisu napadeného označení, především na veřejnoprávní povahu klamavosti přihlašovaného označení, zejména s ohledem na prvek „Národní“. Odkazoval na své předcházející námitky a připomínky mj., že označení „malý nezávislý pivovar“, pro nějž je ve sdělovacích prostředcích běžně užíváno označení „malý český pivovar“ je jednoznačně definováno ve směrnici Rady 92/83/EHS o harmonizaci struktury spotřebních daní z alkoholu a alkoholických nápojů, jakož i v zákoně č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce se k rozkladu vyjádřil tak, že trval na správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí.

Nicméně žalovaný správní orgán svým žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010 vyhověl námitkám podaným podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a současně zamítnul námitky uplatněné podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách.

V odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že v zásadě neshledal vizuální a fonetickou podobnost obou porovnávaných označení, pouze z hlediska sémantické podobnosti konstatoval, že při posuzování pravděpodobnosti záměny či pravděpodobnosti asociace porovnávaných označení jako celků nemají vizuální, fonetické a významové hledisko vždy stejnou váhu, tudíž v některých případech může jedno z nich převažovat nad druhým nebo ostatními. V daném řízení žalovaný zdůraznil, že výše uvedená významová podobnost převažuje nad jejich vizuální nepodobností. Při posuzování těchto hledisek se rovněž musí zohlednit vztah k okruhu subjektů, u nichž může ochranná známka vyvolat dojem záměny, přičemž rozhodující je hledisko „běžného spotřebitele“, tj. toho, komu jsou výrobky či služby určeny. Průměrným spotřebitelem v daném případě bude jak malý pivovar, tak i široká veřejnost, která je konzumentem piva. Vzhledem k tomu, že podobnost napadeného označení „Národní salon malých českých pivovarů“ a namítaného nezapsaného označení „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ z hlediska sémantického tento shora vymezený spotřebitel ihned postřehne, označení jako celky vyvolají u spotřebitele podobný dojem, a to i přes to, že nebyly shledány jako shodné ani podobné z hlediska vizuálního.

Žalovaný správní orgán tak na rozdíl od správního orgánu prvního stupně uvedl, že běžná spotřebitelská veřejnost může mezi slovními částmi „malé české pivovary“ a „malé

nezávislé pivovary“ najít přímou souvislost, přičemž s ohledem na výše zmíněné nebudou rozlišovat, zda se akce „Národní salon malých českých pivovarů“ mohou zúčastnit všechny malé pivovary nebo jen pivovary sdružené v „Českém svazu malých nezávislých pivovarů“.

I přes konstatování podobnosti byt' jen z jednoho hlediska, žalovaný neshledal naplnění ostatních podmínek tak, jak jsou stanoveny v ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, aby mohl namítajícímu přiznat ochranu držitele nezapsaného avšak v obchodním styku užívaného označení, neboť se namítajícímu nepodařilo prokázat, že dané označení užíval ve větším než místním rozsahu.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že bylo zasaženo do jeho práv, pokud byla znemožněna ochrana jeho originálnímu produktu.

Žalobce dále namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu skutkových a právních vad. Odkazoval na rozsudek Soudu první instance (třetího senátu) ve věci T-43/05 Camper v. OHIM – JC (BROTHERS by CAMPER) s tím, že spotřebitel má tendenci si dlouhá označení zkracovat, a že lze předpokládat, že bude vyslovovat napadené označení jako „národní salon pivovarů“, kdežto namítané označení „český svaz pivovarů“. Spotřebiteli nebudou připadat označení podobná ze sémantického hlediska.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o nepoctivém úmyslu při podání přihlášky napadeného označení. Namítal, že osoba zúčastněná nevlastní monopol na označení „malé české pivovary“, a každý je oprávněn podnikat v oblasti malých nezávislých pivovarů dle vlastního uvážení.

Žalobce tvrdil, že výraz „národní“ v přihlašovaném označení má u spotřebitele evokovat výstavu malých pivovarů z celého území České republiky, v čemž nelze usuzovat na jeho zlý úmysl.

Žalobce namítal, že osoba zúčastněná doložila pouze několik málo dokladů o užívání nezapsaného označení zcela místního charakteru, a že slovní spojení „malý pivovar“, které bylo důvodem pro konstatování podobnosti, je výrazem běžně užívaným. Nedošlo k prokázání užívání nezapsaného označení osobou zúčastněnou, jakož i těžení z rozlišovací způsobilosti namítaného označení.

Žalobce konečně namítal nesprávnost argumentace zněním právního předpisu (§ 83, resp. § 82 zákona č. 353/2003 Sb., kterým je definován pojem „malý nezávislý pivovar“.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 19. 8. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 13. 4. 2010.

Žalobce ve své replice ze dne 29. 12. 2010 popřel zlou víru při podání napadené přihlášky ochranné známky. Namítal rozpor s rozhodovací praxí žalovaného a vnitřní rozpornost a nelogičnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný konstatoval na jedné straně pouze místní užívání namítaného označení „Český svaz malých nezávislých pivovarů“,

a na druhé straně spatřuje zásah do práv spočívající v zaměnitelnosti srovnávaných označení širokou veřejností.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008-195 při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Domáhat se ochrany podle § 7 odst. 1 písm. f) zákona o ochranných známkách, resp. čl. 6 septies Pařížské úmluvy, může i právní nástupce vlastníka ochranné známky; podmínky poskytnutí této ochrany se však posuzují ke dni podání přihlášky ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem či obstaravatelem tohoto vlastníka.

Namítající – osoba zúčastněná, při podání námitek u Úřadu průmyslového vlastnictví současně doložil, že „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ je samostatným společenstvím sdružujícím nezávislé výrobce piva, a že vznikl v roce 1993 a je zaregistrován u Ministerstva vnitra pod č. VS/1-21326/93-R. Přiložil stanovy, jejichž změna byla vzata Ministerstvem vnitra na vědomí dne 11. 9. 2002. Ze stanov vyplývá, že členy svazu jsou fyzické i právnické osoby se sídlem podnikání na území České republiky, jejichž předmětem činnosti je výroba piva, jehož produkce je zásadně omezena hranicí 200.000 hl ročního výstavu. Druhou podmínkou je, že se jedná o malý nezávislý pivovar ve smyslu zákona o spotřební dani.

Z dalších namítajícím předložených dokladů soud dále zjistil, že krátce před podáním přihlášky napadené ochranné známky dne pořádal „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ v roce 2007 Slavnostní zahájení pivní sezóny, resp. Vítání jara (24. 4. 2007) v Rodinném pivovaru Chodovar v Chodové Plané a v Pivovaru Černá Hora; Supermáj v pivovaru (1. 5.

2007) v Pivovaru Černá Hora; Den s primátorem (19. 5. 2007) v Pivovaru Náchod; Radniční dny v Brně (1. 6. 2007) – přehlídka produkce malých pivovarů v centru Brna; Pivní slavnosti Rodinného pivovaru Chodovar 2007 (25. 8. 2007) v Chodové Pláni; Pivní pouť (29. 9. 2007) v Pivovaru Černá Hora.

Pokud tedy žalobce namítal, že namítající doložil pouze několik málo dokladů o užívání nezapsaného označení zcela místního charakteru, a že nedošlo k prokázání užívání nezapsaného označení namítajícím, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. V inkriminované věci je nesporné, že „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ je samostatným společenstvím sdružujícím nezávislé výrobce piva, a že vznikl v roce 1993 (č. VS/1-21326/93-R registrace u Ministerstva vnitra), a že před podáním přihlášky napadené ochranné známky vyvíjel činnost po celé České republice, kterou rozhodně nelze označit jako činnost místního charakteru.

Ze zápisu v obchodním rejstříku vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích vzal soud za prokázané, že dne 10. května 2013 byla zapsána obchodní firma Národní salon malých českých pivovarů s.r.o., se sídlem Na Výsluní 7, 373 12 Borovany, IČ: 01651129, s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, hostinská činnost, jejímiž jednatelem i společníky jsou František Stodolovský a Josef Svoboda.

Ze zápisu v obchodním rejstříku vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích vzal soud za prokázané, že dne 10. května 2013 byla zapsána obchodní firma Central European Wine Cellars s.r.o., se sídlem Na Výsluní 7, 373 12 Borovany, IČ: 02153793, s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, hostinská činnost, jejímiž jednatelem i společníky jsou František Stodolovský a Josef Svoboda.

Žalobce jako přihlašovatel napadené ochranné známky tedy věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítajícího. Věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět, že nesplňuje podmínky členství v „Českém svazu malých nezávislých pivovarů“, neboť předmětem jeho činnosti není výroba piva. Věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět, že přihlášením napadené ochranné známky může dojít k těžení z rozlišovací způsobilosti namítaného označení a tedy k poškození namítajícího. Žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě neuvedl žádný důvod, který by jeho jednání ospravedlnil.

Prisvědčil-li žalovaný správní orgán osobě zúčastněné ohledně jejich námitek proti přihlášce barevné kombinované ochranné známky žalobce, musel Městský soud v Praze dospět k závěru o dostatečném posouzení zákonnosti námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, a to právě v intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 3/2008-195. Tato žalobní námitka není tedy důvodná.

Žalobce namítal, že nepodal napadenou přihlášku napadené ochranné známky v nedobré víře, toto své tvrzení však nedoložil.

Městský soud v Praze s ohledem na shora citované právní názory, jakož i obsah správního spisu, musel odmítnout tvrzení žalobce, že není znakem nedobré víry přihlašovatele, pokud se snaží formálně ochránit své označení, které nemohlo získat mezi spotřebiteli dobré jméno, když žalobce teprve dne 10. 5. 2013 zapsal do obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Českých Budějovicích obchodní firmu Národní salon malých českých pivovarů s.r.o., se sídlem Na Výsluní 7, 373 12 Borovany, IČ: 01651129. Soud proto musel v této souvislosti odmítnout i tvrzení žalobce, že namítajícímu se nepodařilo prokázat, že přihláška ochranné známky byla podána v nedobré víře ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. V inkriminované věci naopak byly všechny podmínky pro použití ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách splněny.

Městský soud v Praze v této souvislosti považoval za nutné odkázat na odbornou literaturu zabývající se touto problematikou. Petr Tégl ve své práci¹ uvádí, že institucí dobré víry jako *právní zásady (právním principu)*, se má na mysli *pouze dobrá víra ve smyslu objektivním*. Kromě objektivního pojetí právní řád České republiky v naprosté většině všech případů pracuje s dobrou vírou ve *smyslu subjektivním*. Dobrou vírou ve smyslu *objektivním* se rozumí zásadně jakási *generální klauzule (pravidlo chování) odkazující na jisté obecné morální hodnoty* (podle některých autorů na hodnoty povšechně uznávané a akceptované ve společnosti. Kategorii dobré víry v tomto smyslu je třeba vykládat jako *kategorii mravních (morálních) pravidel mezilidského styku*; tedy jako jisté objektivní měřítko, jímž lze poměřovat chování konkrétního subjektu v konkrétním případě. Výsledkem takového testu může být buď konstatování, že určité chování bylo v souladu se zásadou dobré víry, či se naopak s uvedenou maximou dostalo do rozporu, tj. dobrých mravů (*boni mores*).

Oproti tomu *subjektivní* kategorie dobré víry je zpravidla chápána jako *jistá obligatorní náležitost určité situace (skutkové podstaty)*, která musí být splněna, aby nastal zákonem zamýšlený právní následek (např. aby subjekt nabyl nějaké právo nebo se dostal do určitého právního postavení). V tomto smyslu představuje dobrá víra *subjektivní mylné, ovšem v konkrétním případě omluvitelné, přesvědčení osoby* o tom, že jedná v souladu s právem, resp. že svým chováním nikomu nepůsobí újmu. Je tedy dobrá víra ve smyslu subjektivním *duševní kategorií (psychickou stránkou)* jednajícího individua.² Osnova připravovaného českého občanského zákoníku hodlá podržet pojem dobré víry pouze pro subjektivní podobu zkoumaného pravidla. Objektivní dobrá víra potom má být vyjádřena prostřednictvím pojmu poctivost, resp. poctivé dodržování dobrých mravů.

V ustanovení čl. 4 odst. 2 směrnice Rady 92/83/EHS se stanoví, že pro účely nižších sazeb se "malým nezávislým pivovarem" rozumí pivovar, který je právně a hospodářsky nezávislý na jakémkoli jiném pivovaru, který využívá provozních prostor, jež jsou fyzicky umístěny odděleně od jakéhokoli jiného pivovaru, a který nevyrábí značkové pivo v licenci. Spolupracují-li však dva nebo více malých pivovarů a jejich společný roční výstav nepřekročí 200.000 hl, mohou být i tyto pivovary považovány za jediný malý nezávislý pivovar.

Podle § 82 odst. 1 zákona o spotřebních daních malým nezávislým pivovarem je pivovar, jehož roční výroba piva, včetně piva vyrobeného v licenci, není větší než 200.000 hl a

¹ Tégl, Petr: Poctivost a důvěra jako jeden ze základních principů evropského smluvního práva in Tomášek, M., Pauknerová, M. (eds.): Nové jevy v právu na počátku 21. století. IV. svazek, soukromé právo. Praha: Karolinum 2009

² Tégl, Petr: tamtéž

splňuje tyto podmínky: a) není právně ani hospodářsky závislý na jiném pivovaru, b) nadzemní ani podzemní provozní a skladovací prostory nejsou technologicky, či jinak propojeny s prostory jiného pivovaru.

Z obou citovaných ustanovení evropského i národního právního předpisu je zřejmá identická definice pojmu malý nezávislý pivovar. Obě porovnávaná označení „Národní salon malých českých pivovarů“ a „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ tento pojem v sobě obsahují, byť ne ve zcela identické podobě. Je nesporné, že průměrnému spotřebiteli budou připadat obě označení podobná ze sémantického hlediska. Městský soud v Praze musel odmítnout spekulativní výklad žalobce, že spotřebitel má tendenci si dlouhá označení zkracovat, a že lze předpokládat, že bude vyslovovat napadené označení jako „národní salon pivovarů“, kdežto namítané označení „český svaz pivovarů“. Soud musel odmítnout jako nepatřičnou rovněž námitku žalobce ohledně nesprávnosti argumentace zněním právního předpisu, tj. ustanovením § 82 zákona č. 353/2003 Sb., kterým je definován pojem „malý nezávislý pivovar“, když namítající tento pojem má nejen ve svém názvu, ale rovněž jej ve svých předložených dokumentech používá.

V žalobcem namítaném rozsudku Soud první instance ve věci T-43/05 Camper v. OHIM – JC (BROTHERS by CAMPER) především konstatoval, jestliže se odvolací senát tím, že v dřívější věci připustil způsobilost označení k zápisu jako ochranné známky Společenství, dopustil nesprávného právního posouzení, a jestliže v pozdější věci srovnatelné s první věcí přijal opačné rozhodnutí, nelze se účinně dovolávat prvního rozhodnutí na podporu návrhu na zrušení tohoto posledního rozhodnutí. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že dodržování zásady rovného zacházení se musí sladit s dodržováním zásady legality, podle níž se nikdo nemůže dovolávat ve svůj prospěch protiprávnosti spáchané ve prospěch jiného. Žalobní důvod vycházející z porušení zásady zákazu diskriminace tedy není relevantní ani za tohoto druhého předpokladu (body 94 a 95). V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalovaný správní orgán nerozhodoval ani v rozporu s tímto rozsudkem Soudu první instance.

Pokud žalobce má za to, že bylo zasaženo do jeho práv, pokud byla znemožněna ochrana jeho originálnímu produktu, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť z žaloby není zřejmé, který z nárokových výrobků podkládá za svůj.

Pokud žalobce namítal, že osoba zúčastněná nevlastní monopol na označení „malé české pivovary“, a každý je oprávněn podnikat v oblasti malých nezávislých pivovarů dle vlastního uvážení, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. „Český svaz malých nezávislých pivovarů“ je samostatným společenstvím sdružujícím nezávislé výrobce piva, registrovaným pod č. VS/1-21326/93-R registrace u Ministerstva vnitra), dle svých stanov chrání tímto subjekty. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí respektoval. Napadené správní rozhodnutí není odůvodněno tím, že by namítající měl monopol na užívání označení „malé české pivovary“. Proto tento argument musel soud, stejně jak učinil žalovaný ve svém vyjádření, pokládat za účelový a pro dané řízení bezpředmětný.

Pokud žalobce namítal, že pojem „národní“ v přihlašovaném označení má u spotřebitele evokovat výstavu malých pivovarů z celého území České republiky, v čemž nelze usuzovat na jeho zlý úmysl, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Městský soud v Praze musel přisvědčit logickým závěrům žalovaného v jeho vyjádření k žalobě, co se týče užití pojmu „národní“ v přihlašovaném označení, tedy sám žalobce v žalobě uvádí, že „výraz „národní“ v napadeném označení naopak evokuje spotřebiteli dojem, že se jedná o výstavu malých pivovarů z celého území České republiky“. Jakkoli tedy právo na výhradní užití slov „malý český pivovar“ skutečně zúčastněné osobě nenáleží, užití označení „národní salon malých českých pivovarů“ má podle žalobce u spotřebitelů evokovat i výrobky těch pivovarů, které jsou sdruženy v občanském sdružení „Český svaz malých nezávislých pivovarů“, neboť i ony jsou malými a českými pivovary. Žalobce tím v zásadě přiznává, že osoba zúčastněná je tím, kdo může být dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.

Pokud žalobce namítal, že osoba zúčastněná doložila pouze několik málo dokladů o užívání nezapsaného označení zcela místního charakteru, a že slovní spojení „malý pivovar“, které bylo důvodem pro konstatování podobnosti, je výrazem běžně užívaným, a že nedošlo k prokázání užívání nezapsaného označení osobou zúčastněnou, jakož i těžení z rozlišovací způsobilosti namítaného označení, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Napadené označení obsahuje slovní spojení „malých českých pivovarů“ a žalobou napadené rozhodnutí vyšlo z předpokladu, že široká veřejnost bude jeho význam považovat za shodný či velmi podobný slovnímu spojení „malý nezávislý pivovar“, a to tím spíše, že napadené označení obsahuje dále ještě slovo „národní“, zatímco namítající užívá dané spojení spolu s adjektivem „český“. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí správně konstatoval konkurenční charakter obou označení a z důvodu, že přihlášené označení může u průměrného spotřebitele budit dojem, že se jedná o výstavu či národní přehlídku malých českých pivovarů pořádané namítajícím, přisvědčil názoru namítajícího, který se domáhal ochrany před zásahem do svých práv.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů musel přisvědčit závěrům žalovaného, že přihlašovatel podal napadenou přihlášku nikoli s cílem odlišit své výrobky a služby na obchodním trhu od ostatních soutěžitelů, nýbrž s vědomím, že má schopnost těžit z rozlišovací způsobilosti jiného označení, poněvadž slovní spojení přihlašovaného označení by mohlo vyvolat dojem, že výrobky a služby, pro něž je napadené označení přihláшено, pocházejí od namítajícího.

Pokud jde o žalobní námitku týkající se slovního spojení „malý pivovar“, žalovaný správně poukázal, že o tom, zda je toto slovní spojení schopno zápisu jako ochranná známka by bylo možné rozhodnout až poté, co by takováto přihláška byla podána, a to vždy s ohledem na okolnosti daného případu. V inkriminované věci však šlo o námitky osoby zúčastněné, která se případným poskytnutím ochrany přihlašovanému označení „Národní salon malých českých pivovarů“ cítila dotčena ve svých právech.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí.

Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. listopadu 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová